Uitspraak Geschillencommissie Kifid nr. 2025-0618

(mr. dr. ing. A.J. Verdaas, voorzitter en mr. K. van Oort, secretaris)

Datum uitspraak	31 juli 2025
Klacht van	De consument
Tegen	ABN AMRO Bank N.V., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de bank
Aard uitspraak	Bindend advies
Uitkomst	Vordering afgewezen
Bijlage	Relevante bepalingen uit wet- en regelgeving

Samenvatting

De consument stelt dat sprake is van overkreditering. De bank heeft dit betwist. Naar het oordeel van de commissie heeft de consument onvoldoende onderbouwd dat sprake is van overkreditering. De vordering wordt afgewezen.

1. Procedure

1.1 De behandelend commissie, verder te noemen de commissie, beslist op basis van het reglement en op basis van de door partijen aan Kifid ingestuurde documenten inclusief bijlagen. Het gaat om: 1) het klachtformulier van de consument; 2) de aanvullende stukken van de consument; 3) het verweerschrift van de bank; 4) de repliek van de consument en 5) de dupliek van de bank.

1.2 De commissie is van oordeel dat het niet nodig is de zaak mondeling te behandelen. De zaak wordt daarom op grond van de stukken beslist.

1.3 De consument en de bank hebben gekozen voor een bindend advies. Dit betekent dat partijen elkaar aan de uitspraak kunnen houden.

2. Het geschil

Wat is er gebeurd?

2.1 De consument houdt een betaalrekening aan bij de bank.

2.2 Op 27 december 2012 is aan deze betaalrekening een doorlopend krediet gekoppeld met een kredietlimiet van € 500,-.

2.3 Op 19 oktober 2013 is de kredietlimiet verhoogd naar € 1.000,-.

2.4 Op 25 maart 2014 is de kredietlimiet wederom verhoogd naar € 1.500,-.

2.5 Met ingang van 18 februari 2021 heeft de bank het doorlopend krediet omgezet in het product Rood Staan. Daarbij gold dat de consument één keer in de 90 dagen minimaal één werkdag een positief saldo op zijn betaalrekening diende te hebben.

De klacht en vordering

2.6 De consument vordert betaling van een bedrag van € 1.477,-.

2.7 De consument legt hieraan ten grondslag dat sprake is van overkreditering. Ten tijde van het aanvragen van het krediet en de verhogingen ontving hij slechts een bijstandsuitkering van € 889,02, huurtoeslag van € 27,- en zorgtoeslag van € 70,-. Het inkomen van € 1.500,- dat in het aanvraagformulier is ingevuld klopte niet en is door de bank zelf ingevuld om het krediet te kunnen verstrekken. Op basis van zijn daadwerkelijke inkomen had de bank hem geen kredieten van in totaal € 1.500,- mogen verstrekken. Volgens de consument is voor een bedrag van € 750,- of € 1.000,- sprake van overkreditering en dient de bank de rente die de consument hierover heeft betaald terug te betalen.

Het verweer

2.8 De bank heeft verweer gevoerd tegen de stellingen van de consument. Voor zover relevant zal de commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

3. De beoordeling

3.1 De vraag die voorligt is of sprake is van overkreditering bij het verstrekken van het krediet en de verhogingen. Naar het oordeel van de commissie komt niet vast te staan dat hiervan sprake is, zodat de vordering moet worden afgewezen.

Juridisch kader

3.2 Met overkreditering wordt de situatie bedoeld waarin een krediet aan een consument is verstrekt ondanks dat de consument de daarbij behorende lasten niet kan dragen. Artikel 4:34 van de Wet op het financieel toezicht (Wft) bepaalt dat de kredietverstrekker voorafgaand aan de totstandkoming van een kredietovereenkomst in het belang van de consument informatie moet inwinnen over diens financiële positie en overkreditering moet voorkomen.

3.3 Op grond van artikel 150 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering rust de bewijslast van de stelling dat de kredietverstrekker het krediet niet had mogen verstrekken omdat dit wegens zijn financiële positie onverantwoord was op de consument. Anders dan de consument stelt is dit artikel ten tijde van deze uitspraak nog altijd geldende wetgeving.

Is sprake van overkreditering?

3.4 Partijen hebben een door de consument ondertekend aanvraagformulier overgelegd waarop een inkomen van € 1.500,- staat vermeld. Het is de commissie niet duidelijk of de aanvraaggegevens die zijn overgelegd betrekking hebben op het krediet uit 2012 of de verhoging in 2014. De bank stelt dat dit de aanvraaggegevens uit 2012 zijn, terwijl de consument stelt dat het om 2014 gaat. Op het formulier is geen datum vermeld (anders dan dat er handgeschreven 2014 op staat), zodat de commissie niet kan vaststellen van welke datum dit formulier is. De consument heeft niet gesteld dat bij de verschillende aanvragen zou zijn uitgegaan van verschillen inkomens, zodat de commissie er vanuit gaat dat zowel bij de initiële aanvraag uit 2012 als bij beide verhogingen is uitgegaan van een inkomen van € 1.500,-.

3.5 De consument heeft betwist dat dit inkomen juist was, maar heeft dit naar het oordeel van de commissie onvoldoende onderbouwd. De consument heeft weliswaar twee bankafschriften overgelegd waaruit blijkt dat op 30 oktober en 27 november 2012 een bedrag van € 889,02 aan bijstandsuitkering is bijgeschreven door de gemeente, maar gezien de beperkte periode waarop deze bankafschriften zien en het beperkt aantal transacties hierop kan de commissie niet vaststellen dat dit het enige inkomen was van de consument en ook niet gedurende welke periode hij deze bijstandsuitkering ontving. De consument heeft niet betwist dat hij heeft getekend voor de juistheid van het opgegeven inkomen van € 1.500,-. Dat de bank dat bedrag zelfstandig heeft ingevoerd om de lening te kunnen verstrekken blijkt nergens uit. Bovendien, als de consument van mening was dat dit niet klopte, dan had het op zijn weg gelegen hiervoor niet te tekenen en dit aan te kaarten bij de bank. Nu de consument hierover niet eerder dan in 2025 heeft geklaagd en niet komt vast te staan dat dit inkomen onjuist is, gaat de commissie ervan uit dat het destijds opgegeven inkomen van € 1.500,- juist is.

3.6 De bank geeft aan dat zij niet meer beschikt over alle gegevens die zijn gebruikt bij de aanvraag en de verhogingen. Zij heeft desondanks toegelicht dat het krediet en de verhogingen op basis van de destijds geldende leennormen mochten worden verstrekt. Daarbij heeft zij toegelicht dat de volgende formule is gebruikt: (inkomen – woonlasten – basisnorm levensonderhoud) x 50. Uitgaande van het inkomen van € 1.500,- en deze formule is mocht de consument volgens de bank maximaal € 22.750,- lenen en is geen sprake van overkreditering. De consument heeft betwist dat dit de wijze is waarop een maximum krediet moet worden berekend, maar heeft ook niet toegelicht of onderbouwd wat er dan niet aan klopt en aan de hand waarvan het dan wel zou moeten worden berekend. De commissie gaat er daarom van uit dat dit de wijze is waarop het maximumkrediet destijds werd berekend. Dit betekent dat van overkreditering geen sprake is.

3.7 De commissie merkt ten overvloede nog op dat ook uitgaande van het door de consument in deze procedure opgegeven inkomen van € 889,02 aan bijstandsuitkering, € 27,- aan huurtoeslag en € 70,- aan zorgtoeslag geen sprake is van overkreditering. Blijkens het door de bank verstrekte overzicht bedroeg de basisnorm bij dit inkomen € 733,-.

De woonlast bedroeg blijkens het aanvraagformulier € 200,- (dit is ook niet betwist door de consument). Uitgaande van de door de bank gebruikte formule bedraagt het maximum krediet dan (€ 986,02 – € 200 - € 733) x 50 = € 2.651,-. Aan de consument is een maximaal krediet van € 1.500,- verstrekt, zodat van overkreditering geen sprake is.

3.8 Gezien het voorgaande is niet gebleken dat sprake is van overkreditering. Dit leidt ertoe dat de vordering moet worden afgewezen.

4. De beslissing

De commissie wijst de vordering af.

Deze uitspraak is bindend. Of u tegen deze uitspraak beroep kunt instellen, kunt u nalezen in regel 7 van het Reglement Commissie van Beroep Kifid – vanaf 1 april 2024, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten. In regel 18.1 van dat reglement is bepaald dat beroep kan worden ingesteld tot 6 weken na de dag van deze uitspraak. Meer informatie over het instellen van beroep kunt u vinden op de website www.kifid.nl/in-beroep-gaan-bij-kifid.

Binnen 2 weken na verzending van de uitspraak kunt u schriftelijk verzoeken een overduidelijke vergissing in de uitspraak zoals een schrijffout, een verkeerde naam/datum of een rekenfout te herstellen. De beslissing in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Ook kunt u binnen 2 weken na verzending van de uitspraak schriftelijk verzoeken de uitspraak aan te vullen als u vindt dat niet op alle onderdelen van uw vordering is beslist. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de Geschillencommissie Kifid niet op al uw argumenten is ingegaan. Meer informatie hierover staat onder vraag 58 en 59 van het Reglement Geschillencommissie Kifid – vanaf 1 april 2024 te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.

Contactgegevens Klachteninstituut financiële dienstverlening

Telefoonnummer: 070 - 333 8 999
Website: www.kifid.nl

Bijlage - Relevante bepalingen uit wet- en regelgeving

Artikel 4:34 Wet op het Financieel Toezicht

1. Voor de totstandkoming van een overeenkomst inzake krediet, of een belangrijke verhoging van de kredietlimiet, dan wel de som van de bedragen die op grond van een bestaande overeenkomst inzake krediet aan de consument ter beschikking zijn gesteld, wint een aanbieder van krediet in het belang van de consument informatie in over diens financiële positie en beoordeelt hij, ter voorkoming van overkreditering van de consument, of het aangaan van de overeenkomst onderscheidenlijk de belangrijke verhoging verantwoord is.
2. De aanbieder gaat geen overeenkomst inzake krediet aan met een consument en gaat niet over tot een belangrijke verhoging van de kredietlimiet of de som van de bedragen die op grond van een bestaande kredietovereenkomst aan de consument ter beschikking zijn gesteld indien dit, met het oog op overkreditering van de consument, onverantwoord is.
3. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld met betrekking tot het eerste en tweede lid.

Artikel 150 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

De partij die zich beroept op rechtsgevolgen van door haar gestelde feiten of rechten, draagt de bewijslast van die feiten of rechten, tenzij uit enige bijzondere regel of uit de eisen van redelijkheid en billijkheid een andere verdeling van de bewijslast voortvloeit.